

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Μιά νέα άριστοκρατική καταγωγή, η Άνναϊς ντε Λεσπάρ, ώραία σάν άγγελος, και γενναία όσον όλγοι άνδρες, όρκίζεται να έκδικηθή τόν πανίσχυρο Καρδινάλιο Ρισιλιέ, όστις έγινε αίτία ν' άτιμασθή και να πεθάνη τριώωρα ή μητέρα της. Φτάνει στό Παρίσι ντυμένη άνδρικά, άναμνύεται σ' όλες τις συνωμοσίες κατά τού Καρδινάλιου, διατρέχει τρομακτικούς κινδύνους, μάχεται σάν άνδρας. Τήν Άνναϊδα έρωτεύεται τρελλά ό νεώρος καθηγητής της Επιστήμης Τραγκαβελλό, ώραϊος και ήρωϊκός Τραγκαβέλλ, έχθρας κι' αυτός τού Καρδινάλιου, και γίνεται ή σκιά της νέας, άκούλουθώντας τήν σ' όλες τις τρελλές και ριψοκίνδυνες περιπέτειές της, μαζί με τούς φίλους της κόμητα Μωλουί και Μονταριόλ.

Ήδη ό Καρδινάλιος άναλαμβάνει μιά νέα συνωμοσία κατά της ζωής του, μ' άρχηγό τόν άδελφό τού Βουσιέως, δούκα ντ' Άνζού, περικυκλώνει με τούς άνδρας της φρουράς τήν έπαυλϊ όπου έπρόκειτο να τόν θανατώσουν οι συνωμότες.

Ή «Κατάρ της Πιθαμένης» είναι από τά πλέον ύπερσχη και συνωπαστικά μυθιστορήματα τού Μισέλ Ζεβακό.

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

Δέν είχε τήν ύπομονή να άκούσι περισσότερα ό βαρώνος. Μπήκε επί κεφαλής τών Ιππέων του κι' έφυγε καλπάζοντας πρός τού Φλερύ. Κάθε κόσω, στό δρόμο, έπαναλάβαινε:

— Θά γίνη επίτελούς δική μου!

— Κι' άφού τά τακτοποιήσε όλα έτσι, ό "ήγούμενος, άνέβηκε στό άπάνω πάτωμα τού πανδοχείου και ένκάταστάθηκε στό παράθυρο πού έβλεπε πάνω και κάτω και σ' άρκετή απόσταση, πρό τού δρόμου τού Φλερύ. Έπ'έκει, παρακολουθώντας τις κινήσεις όλων, θά έβλεπε έγκαίρως τήν εξέλιξη της καταστάσεως.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΦΛΕΡΥ

"Όχι πολλή ώρα μετά τήν άναχώρησι τού Σαιμπριάκ από τού πανδοχείο «ό Χρυσός Φασιανός», φάνηκαν στό βάθος τού δρόμου τού Πορισιού δυό αλλόκοτες μορφές καβαλάρηδων. "Ό ένας ήταν λιγνός και ψηλός—ψηλός σάν στέκα κι' ό άλλος κοντός και χοντρός σάν μπαλόνι. "Ήσαν ό Κορινιάν κι' ό Ρασκάς, πού όφθανοι από άφέντη, έργνόντοσαν ώπλισμένοι ως τά δόντια, να προσκολληθούν στόν Ισχυρότερο της ήμέρας.

"Ό Ρασκάς, πάντα πού προσεχτικός από τού Κορινιάν, πού φορούσε πάλι στολή όπλιτου, άντελήφθη [από πολύ μακριά πώς από τού καπηλίου, εκεί πέρα, ξεκινούσαν Ιππείς.

— Καλόγερε! είπε στό σύντροφό του. Μού φαίνεται πώς ξεκινά ή έμπροστωφυλακή.

— Μπα! Έκανε ό Κορινιάν. Τό δικό μου μάτι δέν γελιέται... Αυτόι είνε λωποδύτες.

"Ήταν ό Σαιμπριάκ με τούς Ιππείς του.

— Θά ρωτήσω τόν κάπελα, είπε ό Ρασκάς, γιατί πρέπει να ξερίουμε πού βαδίζουμε... Άν μάς πιάσουν οι άνθρωποι τού Έκλαμπροτάτου πριν γίνη ή μάχη, θά μάς τουφεκίσουν επί τόπου!...

"Άμα λοιπόν έφτασαν έξω από τού πανδοχείο, ό Ρασκάς πήδησε άπ' τ' άλογότου, έδώσε στόν Κορινιάν να κρατήσει τά γκέμια, και μήκη μέσα να πλεοφορηθή τ' γίνεται.

"Ό Κορινιάν περίμενε. Ή ώρα περνούσε.

— "Ό «συνέταιρός» μου θά πίνει κρασί! σκεφτόταν ό καλόγηρος, βλέποντας πώς ό Ρασκάς άργούσε να γυρίση.

Άξαφνα φάνηκε ό Ρασκάς

τρομαγμένος. Πήδησε σάν αϊλουρος στό άλογο του, και είπε βιαστικά στόν Κορινιάν:

— Πρέπει να φύγουμε εϋθύς!... "Όλόκληρη ή βασιλική φρουρά βρίσκεται στό πόδι, έδώ τριγύρω!...

— Κι' εγώ κάτι τέτοιο ύποπτεύωχα, τού άπάντησε ό κουτοπόνηρος καλόγηρος Βάσταζε τού άλογό του να κατεβώ και να βεβαιωθώ... Θ' άφεςες λίγο κρασί και για μένα!... Δέν είνε έτσι;

— Πήγαινε και θά καλοπεράσеш... είπε ό Ρασκάς. Θά σέ περιποιηθώ ό ήγούμενός σου, ό όποιος βρίσκεται πίσω από τήν κουρίτνα τού παραβουριού πού βλέπεις ψηλά εκεί!...

Μόλις άκουσε τά λόγια αυτά, ό Κορινιάν, χτύπησε τ' άλογο του κι' άρχισε να καλπάζη σάν βέλος. Τόσο ώστε ό Ρασκάς δυσκολευόταν να τόν προφτάση.

"Όταν έφτασαν στόν πρώτο σταθμό, μακριά από τού Φλερύ, ό Ρασκάς φώναξε:

— Άλτ!... "Άς άφήσουμε τ' άλογά μας έδώ, για να δοϋμε τι γίνεται στούς δρόμους.

Σεχώριαν πέρα ψηλά, σ' ένα πυκνό δασύλλιο τήν έπαυλϊ τού Έκλαμπροτάτου, όπου όλα θά ήταν έτοιμα για τού γεϋμα, κι' άναστέναν άπ' τά φυλλοκόρδια τους...

Τήν ίδια εκείνη ώρα ό Πάτερ Ίωσήφ έβλεπε από τού παρατηρητήριου του να κατευθύνεται ένας κομπός Ιππότης πρός τού Φλερύ.

— "Όχι... Δέν σφάλω, μονολογούσε με σφιγμένα δόντια ό ήγούμενος. Είνε ό Άνναϊς ντε Λεσπάρ!

"Ήταν πράγματι ή γενναία και τολμηρή νέα. Ντυμένη με στολή Ιππότη, τραβούσε τού δρόμο της όλομόναχη, διευθύνοντας με άφθαστη χάρι τού ώραϊο και άνήσυχο άλογό της. Άγέρωχη όπως ήταν, με τού σπαθί κρεμασμένο έλεύθερα—στη μέση της, με τού μακρύ φτερό τού πλατύγυρου καπέλλου της άνεμίζόμενο στόν άέρα, θά τήν έπαρινε κανείς για όπισσα.

— Πρώτη ατή και μοναχή; άναρωτιόταν ό ήγούμενος, Γιατί!... Αύτη έδήλωσε πολλές φορές ότι δέν θά έλάβαινε ποτέ μέρος σέ δολοφονικές άπέπειρες κατά τού Ρισελιέ, άλλ' ότι θά σκότωνε τόν Καρδινάλιο μονομαχώντας μαζί του... "Ότι θά τόν προκαλούσε σέ μιά πάλη, από εκείνες κατά τις όποιες έπεμβαίνει ως κριτής ή Θεία Δίκη!... Πιστεύει λοιπόν ή γυναίκα ατή πώς θά βρή τόν Καρδινάλιο όλομόναχο!... Πήγαινε κικρούλα μου, πήγαινε και θά σ' ύποδεχτή ό Σαιμπριάκ!...

Έκανε να γελάση, όταν νέα άπορία τού γεννήθηκε:

— Ποιοί νάνε αυτοί οι τρεις!... Δέν συνοδεύουν βέβαια τήν κοπέλλα, άφού έρχονται ύστερα άπ' ατήν... Δέν τούς γνωρίζω αυτούς, θά είνε ίσως περαστικοί όδοιπόροι!...

Οι τρεις κατά τόν ήγούμενο, «περαστικοί όδοιπόροι», μ' έναν τέταρτο σύντροφο, πού τούς άκολουθούσε σέ κάποια απόσταση ήσαν: ό Τραγκαβέλλ, ό Μωλουί, ό Μονταριόλ, και τού «μπεκρόμουτρο» ό Πρασινάδας...

Είχε λοιπόν ή Άνναϊς ζητήσει τή συνδρομή τού Εφομάχου; "Όχι. Έκείνη θά έσφαζε τόν Καρδινάλιο μόνη της, θά τόν κομμάτιαζε με τού δικό της σπαθί. Μόνο έτσι θά έννοιασε ότι έκδικήθηκε τού δολοφόνο της μητέρας της.

Άκάλεστος και πάλιν, ό Τραγκαβέλλ πήγαινε με τούς φίλους του να υπερασπιστή τή νέα τήν όποια λάτρευε, της όποιας τήν εϋτυχία είχε κάνει μοναδικό σκοπό της ζωής του.

Από τού χαμόσπιτό του, άπέναντι στό μέγιστο της δουκίσσης ντε Σεβρέζ, ό Τραγκαβέλλ παρακολουθούσε μέρα—νόχτα τήν καινούργια κατοικία της άγαπημένης του. Για τις έξωτερικές του δουλειές μεταχειριζόταν τόν Πρασινάδα, τόν

Ή Άνναϊς τροφοΰσε τού δρόμο της όλομόναχη...

όποιο του είχε παραχωρήσει ο Μωλουί.

«Έτσι, το προηγούμενο βράδυ, αντίληφθη πώς ή κίνηση στο μέγαρο Σεβέρς ήταν ύποπτη. Η έρωτευμένη καρδιά του έννοιε και πάλιν ότι ή ώραία κόρη θά εξετίθετο σέ νέον κίνδυνο. Κι' έσπειλε εϋθὺς τόν Πρασινάδα νά ειδοποιήσῃ τούς φίλους: τόν Μωλουί καί τόν Μονταριόλ.

Σ' έπιφυλακή λοιπόν κι' οί γενναίοι φίλοι του, πέρασαν όλη τή νύχτα στό ετοιμόρροπο σπιτικό τού Τραγκαβέλ. Δέν είχαν όμως φέρεϊ μαζί τους κρασί, κι' ό Πρασινάδας ήταν νά σκάσει.

Σημέρωνε. Ό Πρασινάδας έτοιμαζε γιά νά φάνε κάτι. Αύτοί έξωσαν τά σπαθιά τους καί συζητούσαν:

— Δέν είμαι περίεργος νά μάθω τά της συνωμοσίας, έλεγε ή κόρη Μωλουί. Όποιο βασιλέα κι' άν βάλουν, βασιλείς πάντα θάνε... Τά πράγματα θά μένουν τά ίδια... Έγώ ήρθα εδώ νά θυσιαστώ γιά τόν φίλο μου... Όπως κι' αυτός άμα θά τού τή ζητώ, θά θυσιαστώ, όταν θά κινδυνεύη έκείνη πού αγαπάω!...

— Δέν τό εύχομαι τού άπάντησε ό Τραγκαβέλ, μά άν λάξη καί κυμνή τέτοιο πράγμα, τή μέρα έκείνη θά είμαι εύτυχης νά χύσω τό αίμα μου γιά σένα καί γιά όσους αγαπάς!...

— Καί πεία ε'ίνε αυτή π' αγαπάς; ρώτησε ό Μονταριόλ. Ποτέ δέν μάς είπες τίποτα γιά τή λατρευτή σου.

— Είνε, φίλοι μου τόν κορίτσι πού μάς σερβίρη στην ταβέρνα!... άπάντησε σοβαρά ό κόρης Μωλουί.

— Εϋγε!... Εϋγε, Κόμη! ξεφώνιζε ό Τραγκαβέλ. Ζήτη ή κατάργηση τών κοινωνικών τάξεων.

— «Εί!... Εί!... τούς δέκοψε ό Πρασινάδας μέ τή βραχνισμένη άλκοολική φωνή του. «Ε, κύριοι!... Η δεσποινίς Άνναίς φεύγει, καθάλλα στο άλόγύ της.

Δέν τούς χειαζόταν άλλη εξήγηση. Βρέθηκαν εϋθὺς πάνω σ' άλογά τους.

Τήν ίδια στιγμή κατέφθανε επί τόπου κι' ό Μπισιέρ μέ τούς τρείς φίλους του...

— Μας έξφυγε! φώναξε ό Λιβερντάν, καθώς είδε τόν Τραγκαβέλ νά απομακρύνεται πεία καλπάζοντας, μαζί μέ τόν Μωλουί, τόν Μονταριόλ, καί τόν Πρασινάδα.

— Νά τούς άκολουθήσουμε, φώναξε ό Φονταράι.

— Έμπροσθ λοιπόν είπε κι' ό Σεβέρ, δίνοντας πρῶτος τόν πα άδειγμα.

Έτσι, ή Άνναίς, χωρίς νά τό ξέρη, προχωρούσε πρῶς τόν Φλερύ, μέ μία πρῶτη τάξεως φρουρά.

Άλλα δέν άργησε νά φανή κατόπιν από πίσω τους κι' ό δούξ ντ' Άνζού μέ τούς άλλους φίλους του...

Ό Σαμπριάκ μέ τούς άνδρες του... κατέλυσαν—όπως είδαμε—στό μοναχικό, πρίν από τόν Φλερύ, καπηλείο, όχι μακριά από τόν σταύλο όπου ό Ρασκάς κι' ό Κορινιάν άφη-

καν τ' άλόγυ τους. Τό μέρος αυτό ήταν άσύχναστο. Στο καπηλείο βρισκόταν μόνο ένας μικρός ύπνρέτης. Ό Σαμπριάκ τόν διάταξε νά τούς φέρεϊ κρασί, τόν πλήρωσε κατόπιν στό διπλάσιο τής άξίας τού κρασιού, καί τόν διάταξε νά εξαφανισθ άπ' έκεί, καί νά μή μιλήσῃ σέ κανένα γιά τί είδε.

Κατόπιν ό Σαμπριάκ τοποθέτησε δυό φρουρούς στην έξώπορτα πού έβλεπε πρῶς τόν μόνο δρόμο πού πήγαινε στό Φλερύ, άρhes τούς άλλους νά πίνουν, καί πήγε καί κάθισε μονάχος τού στή μεγάλη αίθουσα, άφού εξέτασε πρῶτα καλά όλα τά γύρω.

Πίσω άπ' τόν καπηλείο έκεί ήταν ένας έορμηικός κήπος. Άπ' έξω άπ' τόν παράθυρο τής αίθούσης, κολλήτα στον τοίχο, βρισκόταν ή χαβοδύλα μέ τό ποτιστικό νερό. Ό Σαμπριάκ προσπάθησε νάνοίξη τή πεισινή πόρτα τού καπηλείου, πρῶς τόν κήπο, άλλ' αὐτή δέν άνοιγε. Φωνόταν σαν νά ήταν χτισμένη κάτω πίσω ή πόρτα αὐτή. Ό Σαμπριάκ δέν έπέμεινε πείό πολό. Δέν θά τού χρειαζόταν άλλωστε ή πόρτα αὐτή. Πέρα από τόν κήπο ήταν τόν βουνό.

Ώνειρευόταν τώρα ό βαρῶνος τήν άπόκτησι τής Άνναίς καί περίμενε νά φτάσῃ ή πολυπόθητη στιγμή. Πῶς νά

βάλῃ ό νοῦς του ότι ή πεισινή έκείνη πόρτα είχε φραχθῇ από τή Ρασκάς καί τόν Κορινιάν, πού παρακολουθοῦσαν όόρατοι από τόν κήπο καθε του κίνησι! Μά δέν τού έμενε καί καιρός γιά πολλές σκέψεις. Ό φρουρός τής έξώπορτας ήρθε σέ λίγο νά τόν ειδοποιήσῃ πῶς πλησίαζε κάποιος άγνωστος νεαρός λιπέας.

— Μήπως ε'ίνε έκείνη! σκέφτηκε ριγώντας ό Σαμπριάκ, καί πετάχτηκε άμέσως στην πόρτα.

Πράγματι, ήταν έκείνη! Ήταν ή Άνναίς! Η όποία δέν ξαφνίστηκε καθόλου άμα είδε τόν Σαμπριάκ ν' άρπάξῃ τόν χαλινάρι τού άλόγου της.

Τρείς άνθρώπους είχε πάντα ή Άνναίς στό μυαλό της: Τόν Κορινιάν, τόν Σαμπριάκ καί έναν τρίτο, τόν όποιο όμως σκεπτόταν χωρίς καί νά τό όμολογῇ στον ίδιο τόν αὐτό της.

Μέ ψυχραιμία τήν όποία δέν θά είχε ένας άντρας, ή νέα πήδησε κάτω από τ' άλογο καί ε'ιφούλησῃ. Άλλ' ό έκφυλισμένος βαρῶνος δέν ήταν πεία λιπότης. Δέν έννοοσε νά μονομαχήσῃ. Άρχισε νά ύποχωρή κι' άνάγκασε έτσι τή νέα νά προχωρήσῃ ὡς τήν αὐλή τού πανδοχείου.

— Ά!... Ά! φώναξε τότε ό φρουρός τής έξώπορτας. Ήταν τό σύνθημα ότι πλησίαζε λιπικό.

Ό Σαμπριάκ στράφηκε άμέσως, είδε στό δρόμο ένα σύννεφο από σκόνη καί νόμισε πῶς ήτας ό δούξ μέ τήν άκολουθία του.

— Κρυφτήτε όλοι μέσα! φώναξε σούς άνδρες του. Δέν πρέπει νά μάς αντίληφθοῦν.

Μπήκαν άμέσως όλοι τους στό έσωτερικό τού πανδοχείου, παρσάροντας καί τήν Άνναίδα.

— Κρυμμένοι τώρα πίσω από τό παράθυρο, ό Σαμπριάκ περίμενε νά περάσῃ ό δούξ. Θά γύριζε ύστερα πίσω στό Παρίσι μέ τήν Άνναίδα. Ήταν τώρα δική του, άφού δέν είχε λάβει διαταγές νά κινή τίποτε άλλο.

Όταν όμως, αντί νά δῇ τό δοῦκα νά προχωρή πρῶς τήν έπαυλι, είδε τόν Τραγκαβέλ νά σταματά έκεί μπροστά του, μέ άκολουθία μάλιστα, λύσσαξε. Έουσε τήν Άνναίδα πρῶς τό βάθος τής αίθούσης, ε'ιφούλησῃ, καί διάταξε τούς άνδρες του νά συνταχθοῦν γιά νά τούς χτυπήσουν.

Ό Τραγκαβέλ είχε δῇ από μακριά τήν σύλληψι τής νέας.

— Έδῶ είμαστε! Έδῶ είμαστε! φώναξε ό καθηγητής τής ε'ιφασκίας, γιά νά ένθαρρύνῃ τήν α'ιχμάλωτη νέα.

Έκείνη χαινοχόλας. Η ε'ιφική παρουσία τού Τραγκαβέλ δέν τήν έξέπληξε. Ένοιωθε πῶς ήταν φυσικό νά έμφανισθῇ ό Τραγκαβέλ τή στιγμή κατὰ τήν όποία αὐτή κινδύνευε. Οὔτε άμείβαλλε ότι ό Τραγκαβέλ θά τήν έ-

λευθερώσει, μολοντί πάλῃ ήταν άνιση.

Οί άνδρες τού Σαμπριάκ ήταν δέκα, καί μέ τόν ίδιο έντεκα, ένῶ οί σύμμαχοί της ήταν μόνο τρείς, γιάτί ό τέταρτος, ό Πρασινάδας, είχε κιάλας στρωθῇ σ' ένα τροπέκι κι' άδειαζε μέσα του τό κρασί πού οί φρουροί τού Σαμπριάκ δέν πρόλαβαν νά τό πιούν όλο.

Η συμπλοκή άρχισε άγρία, λυσσώδης.

Ό Μωλουί κι' ό Μονταριόλ δεξιά κι' αριστερά στό Τραγκαβέλ στάθιζαν σαν δαιμονισμένοι. Στή μέση ό Τραγκαβέλ, προσπιθόμε με τούς ξιρισμούς του ν' άνοίξῃ δρόμο, σφάζοντας άνθρώπους, γιά νά έλευθερώσῃ τήν Άνναίδα, τήν όποία ό Σαμπριάκ κρατούσε άκίνητη στό βάθος τής αίθούσης.

Όταν όμως ό Σαμπριάκ είδε κυλιόμενος κάτω έξῆ από τούς άνδρες του, άνυχάστηκε ν' άφήσῃ τήν Άνναίδα, καί νά προστεθῇ κι' αὐτός στή πρώτη γραμμή.

Έτσι όμως μόρεσε νά λάβῃ μέρος στην πάλη κ' ή Άνναίς.

— Έκατό τάληρα τό κεφάλι! φώναξε ό Σαμπριάκ σούς άνδρες του, βλέποντας ότι έχανε πεία τή μάχη.

— Άθλιε! βρυχήθηκε άρρίζοντας ό Μωλουί. Πληρώνεις γιά τά κεφάλια μας, αλλά θά χάσῃς τό δικό σου.

(Άκολουθεῖ)

Ό Σαμπριάκ πετάχτηκε άμέσως στην πόρτα.